

1.

Hr. Sinklar drog over salten Hav,
til Norrig hans Kurs monne stande;
bland Gudbrands Klipper han fandt sin Grav,
der vanked saa blodig en pände.

Vel op før Dag,
de komme vel over den Hede.

2.

Hr. Sinklar drog over Bølgen blaa
for svenske Penge at stride;
Hjælpe dig Gud, du visselig maa
i Græsset for Nordmanden bide.

3.

Maanen skinner om Natten bleg,
de Vove saa sagtelig trille;
en Havfru op af Vandet steg,
hun spaede Hr. Sinklar ilde:

4.

"Vend om, vend om, du skotske Mand!
det gælder dit Liv saa fage;
kommer du til Norrig, jeg siger for sandt,
ret aldrig du kommer tilbage!"

5.

"Led er din Sang, du giftige Trolde,
altidens du spaar om Ulykker;
fanger jeg dig engang i min Vold,
jeg lader dig hugge i Stykker."

6.

Han sejled i Dage, han sejled i tre
med alt sit hyrede Følge,
den fjerde Morgen han Norrig mon se,
jeg vil det ikke fordølge.

7.

Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
erklærende sig for en Fjende;
ham fulgte fjorten Hundrede Mand,
som alle havde ondt i Sinde.

8.

De skændte og brændte, hvor de drog frem,
al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Afmagt rørte ej dem,
de spotted den grædende Enke.

9.

Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
saa mindelig det end smiled;
men rygtet om al denne Jammer og Nød
til Kærnen af Landet iled.

10.

Bavnen lyste og budstikken løb
fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ej krøb,
det maatte Hr. Sinklar sande.

11.

"Soldaten er ude paa Kongens Tog,
vi selv maa Landet forsvare;
forbandet være det Niddingsdrog,

som nu sit Blod vil spare."

12.

De Bønder af Vaage, Lesje og Lom
med skarpe Økser paa Nakke
i Bredebørgd tilsammen kom,
med Skotten vilde de snakke.

13.

Tæt under Lide der løber en Sti,
som man monne Kringen kalde;
Laagen skynder sig der forbi;
i den skal Fjenderne falde.

14.

Riflen hænger ej mer paa Væg,
hist sigter graahærdede Skytte;
Nøkken opløfter sit vaade Skæg
og venter med Længsel sit Bytte.

15.

Det første Skud Hr. Sinklar gjaldt,
han brøled og opgav sin Aande;
hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
"Gud fri os af denne Vaande!"

16.

"Frem Bønder, frem, I norske Mænd,
slaar ned, slaar ned for Fode!"
Da ønsked sig Skotten hjem igen,
han var ej ret lystig til Mode.

17.

Med døde Kroppe blev Kringen strø'd,
de Ravne fik nok at æde,
det Ungdomsblod, som her udflod,
de skotske Piger begræde.

18.

Ej nogen levende sjæl kom hjem,
som kunde sin Landsmand fortælle,
hvor farligt det er at besøge dem,
der bo blandt Norriges Fjælde.

19.

End knejser en Støtte paa samme Sted,
som Norges Uvenner mon true,
Vé hver en Nordmand, som ej bliver hed,
saa tit hans øjne den skue!